

KINDERLEED.

De heer A., predikant op een stil dorpje in Engeland, had de gewoonte om zich gedurende zijne wandelingen tot zijn heilig dienstwerk voor te bereiden, en te midden der liefelijke en schoone natuur woorden van troost, bevoeding, vermaning en besturing voor zijne gemeenteleden te verzamelen. Dikwijls gebeurde het dan ook, dat hij op die wandelingen den een of ander ontmoette, met wien hij in gesprek trad, en menigmaal vond zijn opmerkingen en nadenkende geest daarin ook nieuwe stof om op de harten zijner geliefde gemeente te werken, en hen nader te brengen tot dien Heer, die uit liefde voor de zijnen in de wereld kwam. Vooral was de heer A. een bijzonder vriend van kinderen, en het zou hem onmogelijk geweest zijn om, als hij ze ontmoette, niet een oogenblik stil te staan en vriendelijk met hen te praten, hetgeen hem dan tevens de gelegenheid gaf, om er een ernstig woord aan toe te voegen, dat, ingericht naar de kinderlijke bevattings, in het jeugdige ontwaakelijk gemoed meermalen een diepen indruk maakte. Op eene dezer wandelingen, die hij bij voorkeur in een bosch deed, dat nabij het dorpje lag, naderde hij een klein maar net en zorgvuldig onderhouden huisje, en zag nabij eene bron een klein bevallig meisje staan, dat hem toeschouwend omtrent negen of tien jaren oud te zijn. Het kind had eene groote waterkruik naast zich en zag er zeer verdrietig uit, terwijl zelfs een paar groote tranen over hare frissche wangen rolden; het was uiterst netjes en zindelijk gekleed, en had een verstandig nadenkend gezigtje. De heer A. naderde haar en vroeg: „Wel lieve kleine, gaan de zaken niet goed, dat gij daar zoo treurig staat te kijken?” Het kind antwoordde niet, maar haar frissche blos werd nog hooger en de tranen kwamen op nieuw te voorschijn. „Ik heb te huis ook zulk een meisje als gij zijt, maar zij kijkt niet zoo droevig, zij is integendeel altijd even vrolijk en opgeruimd.”

„Dan moet zij ook zeker zulke zware kruiken met water niet dragen,” zeide het kind met een knorrig stemmetje. „Zoo is die ongelukkige kruik de oorzaak van uw verdriet, en wildet gij die maar liever ledig laten; doch dan zoudt gij zelve ook niets te drinken krijgen.”

„Ik zelve kan wel drinken zonder die nare kruik, maar moeder moet water voor de koffij hebben, anders is die niet klaar als vader straks te huis komt, en het is van daag voor de tweede keer, dat ik die zware kruik moet vullen,” voegde zij er bij, als om zich over hare onwilligheid te verontschuldigen.

„Maar zeg mij eens, liefje, wie vult dan anders die kruik?”

„Mijn groote broer, maar die is nu ziek en kan niet opstaan; moeder heeft het zoo druk met de huishouding en met de kleintjes, dat er niemand anders was dan ik die het doen kon.”

„En gij doet dus niet graag iets om uwe moeder te helpen?”

„Ja, anders wel; maar dat is ook de reden niet waarom ik ontevreden of bedroefd ben,” voegde het meisje er met kinderlijke openhartigheid bij.

„En wilt gij mij nu maar niet liever alles eens vertellen,” vroeg de heer A., „mogelijk zou ik u kunnen helpen, of in ieder geval konden wij misschien samen een middelje vinden om uw leed te verzachten.”

Het kind keek den predikant ernstig aan, en uitgelokt door de vriendelijkheid van zijn gelaat en zijne woorden, zeide zij: „Ik ben bedroefd omdat de Heere Jezus mij niet hooren wil; moeder zegt altijd dat Hij de gebedjes der kinderen hoort en hen zoo heel lief heeft; dat zingen wij ook op de Zondagschool, en nu heb ik Hem zoo dikwijls gevraagd om onzen lieven Jakob weer beter te maken, maar het helpt mij niets, hij blijft nog maar altijd ziek en heeft veel pijn; ik weet dat de Heere Jezus het doen kan, want Hij deed het zoo dikwijls toen Hij nog op aarde was, en de meester zegt dat de Heere Jezus nu bij God is en niet minder doen kan dan toen, waarom laat Hij dan mijn broeder niet beter worden als ik het Hem zoo dikwijls vraag?”

„Hebt gij nog kleinere broertjes of zusjes?” was de weder vraag van den predikant.

„Ja, Mijnheer, nog vier, een zusje en drie broertjes,” zeide het kind.

„En heeft uwe moeder die kleintjes ook lief?”

„Ja, zeker, laatst zeide moeder nog: voor geen goud in de wereld zou ik ze willen missen.”

„En geeft moeder hun ook alles wat zij vragen?”

„Neen, niet altijd; gisteren nog schreide mijn kleine broertje omdat hij het broodmes wilde hebben.”

„Maar was het dan niet hard van moeder, dat zij hem dit niet gaf?”

„Wel neen, Mijnheer! want hij zou zich daarmee in de vingertjes gesneden hebben, en dat zou hem zooveel pijn doen.”

„Hoe onverstandig was het dan van dien kleinen jongen om een mes te vragen, dewijl hem dit zoo schadelijk zou kunnen zijn?”

„Maar, Mijnheer! hij is nog zoo klein, hij is eerst een jaar oud en weet nog niet eens wat een mes is.”

„Zoo was het dan uit liefde tot het kind dat moeder hem het mes weigerde?”

Het lieve gezigtje werd nog nadenkender toen zij antwoordde: „ja dat weet ik zeker.”

„En geloof gij ook dat God wijzer is dan de menschen?”

„Zeker is Hij dat, want God weet en ziet alles, en weet ook alles wat nog gebeuren zal, dat heeft meester ons in de vorige week nog gezegd.”

„En zou het dan voor uwen broeder en ook voor u allen niet nuttig kunnen zijn dat hij nu ziek is? Zou de goede God hiernaede ook niet een bepaald doel kunnen hebben? Of zoudt gij denken dat Hij dat deed om Jakob te plagen?”

„Neen, dat geloof ik niet, want moeder zegt dat God en de Heere Jezus ons nog veel liever hebben dan zij, en moeder houdt al zooveel van ons; maar zou het dan ook nuttig voor dien armen Jakob zijn dat hij zooveel pijn heeft?” vervolgde zij met een bedrukt gezigtje.

„En mijner kinderen,” hernam de heer A., „had eens eene erge verzwering aan het halsje; de geneesheer, die er bij gehaald werd, zeide dat het gesneden zou moeten worden, want dat het kindje er anders aan moest sterven; dat snijden zou natuurlijk veel pijn doen, maar als het niet gebeurde zou het nog veel meer te lijden gehad hebben en eindelijk toch gestorven zijn; wat denkt gij dat ik dus moest doen?”

„Wel het laten doorsnijden om het beter te maken,” antwoordde zij snel.

„Ziet gij nu wel, lieve kleine, dat men ook uit liefde zijne kinderen kan doen lijden, als men weet dat het tot hun bestwil is; de goede God handelt niet anders met de menschenkinderen. Hij alleen weet wat nuttig voor hen is, en wendt alle middelen aan om hen beter te maken en tot zich te trekken. Kunt gij nu nog niet gelooven dat de Heer uit liefde den armen Jakob zijn lijden te dragen geeft, om zijn jeugdige hart tot Hem te brengen, aan wien alle magt in hemel en op aarde gegeven is.”

„Ja,” zeide het kind, „dat begrijp ik nu wel, en Jakob zelf zeide van morgen nog: ik weet toch dat de Heere Jezus mij lief heeft en altijd bij mij is; maar zou het dragen van die zware kruik dan voor mij ook nuttig kunnen zijn, hoe zou ik daardoor beter kunnen worden?”

„Wat deed de lieve Jezus,” vroeg de heer A., „toen Hij naar Golgotha werd heengeleid? Wat moest Hij toen dragen?”

„Het zware kruis,” was het snelle antwoord van het meisje.

„En waarom heeft Hij dat alles gedaan en zooveel geleden?”

„Om ons tot kinderen van God te maken en eens in den hemel te brengen, want daar hadden wij anders niet kunnen komen, omdat wij door al onze zonden den goeden God tegen ons vertoord hadden, zegt meester.”

„En als de Heer zelf zulk een zwaren last voor ons droeg, wat zou Hij dan wel willen dat wij uit liefde voor Hem deden? Zou het niet zijn dat wij dan ook gewillig onze kleine lasten dragen, omdat wij weten dat de Heer het zoo gaarne hebben wil; en zoudt gij wel denken dat Jezus het lief van ons zou vinden, als Hij zag dat wij al knorrende en schreijende die lasten voortleepen? Was Hij zelf ook ontevreden toen Hij zoo vreeselijk leed?”

„Neen,” zeide het kind, „de lieve Jezus was altijd geduldig en morde nooit.”

„En hoe zult gij nu in het vervolg met die nare kruik doen?” was de vriendelijke vraag van den heer A.

Het kleine meisje keek blijmoedig naar de kruik, zij scheen den lieven predikant geheel begrepen te hebben, en antwoordde met een vrolijk gezigtje: „Ik zal haar zoo dikwijls als het noodig is vullen en er nooit meer om schrijven, al is zij zwaar; ik zal denken dat de Heere Jezus het gaarne ziet dat ik het vrolijk doe, omdat Hij zelf voor mij dat heele zware kruis gedragen heeft.”

„Regt zoo, mijne lieveling,” zeide de predikant, „behoef mij, dat wat u in de wereld nog moze overkomen, en wat u ook zwaar te dragen zal vallen, gij nooit zult twijfelen aan de liefde van uwen God en Zaligmaker, maar

blijmoedig en met kinderlijk vertrouwen aan zijne hand zult voortgaan, wetende dat Hij enkel liefde is.”

Het kind stak hem haar handje toe en zeide met een vrolijken glimlach: „Als de goede God mijne gebeden niet verhoort, zal ik altijd denken aan het mes van mijn kleine broertje.”

De predikant kuste het aanvallige kind, vulde hare kruik aan de bron en droeg die voor haar tot aan de deur harer woning; hij beloofde haar den volgenden dag haren zieken broeder te komen bezoeken, dewijl hij nu geen tijd meer had, en verliet haar.

Het kind keek hem na zoo lang zij kon, en dacht bij zichzelf: Zou de Heer Jezus dien vriendelijken man ook bij mij gezonden hebben, om mij weer vrolijk te maken en mijn last te helpen dragen? Ja dat geloof ik zeker, ik wil dan ook niet meer ontevreden zijn, maar aan het vers denken, dat wij laatst op school moesten leeren.

Treed vrolijk voort op 's Heeren wegen

En neem uw pligt getrouw in acht,

't Wordt eindelijk alles u ten zegen,

Wanneer gij biddend daarop wacht.

Wie steeds geloovig op Hem ziet,

Begeeft, verlaat Hij eeuwig niet.

ANNA.

DE VOLHEID VAN CHRISTUS.

Waar is Goddelijk erbarmen,

Dat geen' boetling verstoort;

Liefde, die, met opene armen,

Alle zondars tot zich noot?

Waar wordt alle schuld vergeven,

Alle wanbedrijf bedekt,

Zegening uit vloek verwekt

En uit sterven eeuwig leven? —

Jezus Christus, 't hoogste goed,

Heeft dit heil in overvloed.

Waar wordt balsem voor de wonden,

Leiniging in bitter smart;

Waar wordt raad en troost gevonden

Voor een raad- en troostloos hart?

Wie verkwikt die maatloos leden,

Schraagt gevallen en leidt

Hen in 't spoor der waakzaamheid,

Dat zo 't regie pad betreden? —

Jezus biedt aan ons gemoed

Al dat heil in overvloed.

Wie schenkt waarheid tot verkwikking,

Bij het folteren van den schijn;

Leert in elke Godsbeschikking

Onbepaald tevreden zijn?

Wie schenkt kinderlijk vertrouwen,

Brengt den Vader ons nabij,

Maakt van zondig zorgen vrij,

Leert ons wonder Gods aanschouwen? —

Jezus! Gij schenkt al dat goed

Uw gemoete in overvloed.

Wie geeft ons den zin van kindren,

Ontmoed, dankbaar stil voor God,

Zachtheid, die geen spot kan mindren,

Stilheid zelfs in 't wredeste lot?

Liefde, die, waar menschen lijden,

Hun ter halpe altijd gezind,

Zaligheid in geven vindt,

En in ander vreugd verblijden? —

Jezus, 's Vaders beelddenis,

Die een bron van zegen is.

Wie maakt tot gewin ons 't sterven,

Als de dood het rustbed spreidt;

Wie geeft eeuwige goeden te erven,

't Kind, dat naakt van de narde scheidt?

Wie doet in de hooger sferen,

Voor 't in de aard' gezaaide graan,

Om volheerlijk op te staan,

Lente levenwekkend keeren? —

Looft en zingt op hoogen toon,

Al die gaven schenkt Gods Zoon!

O Gij, Eenge! Gij, die allen

Ons uw liefde in 't vloekboud toont,

Voorwerp van Gods welgevallen,

In wien al Gods volheid woont;

Trek ons, doe ons tot U komen,

Dat ons hart met heiligen lust,

Ziende op 's leven eeuwige kust,

Dorstend naar de levensstromen,

Steeds u naga, U alleen,

In U levend, met U één.